

Bohoslužby v Javorníku 14.ledna 2018

J 1,35-42

Milé sestry, milí bratři, doba, kterou prožíváme, by se dala nazvat bojem o člověka. Spousta stran, subjektů a podobně chce získat pozornost, náklonnost či vůbec celého člověka. Veliké a nápadné reklamy, vtíravá slova, nereálné sliby, kolikrát různé nevybíravé způsoby jednání, to všechno má cíl v přetažení člověka na svou stranu. Tento zápas se týká i nás. Na jedné straně jsme těmi, o které se bojuje, kteří jsou přetahováni, přesvědčováni a tak podobně. Na druhé straně jsme ale posláni, abychom získávali učedníky pro Ježíše, abychom pomáhali přejít lidem na Boží stranu. Jistě je to situace, která klade mnoho otázek, může přinášet i určité rozpaky. Vždyť musíme hledat cestu, jak oslovit příběhem Ježíšovým, jak dát najevo, že tento příběh není jen jedna z mnoha legend, které obohacují naši kulturu, ale je přímo pozváním k hledání skutečného života.

Když se podíváme na začátek dnešního textu, můžeme si říct, že ten Ježíš to měl vlastně docela jednoduché. Vždyť tam byl Jan Křtitel a ten k němu ukázal. Jan na rozdíl od Ježíše nikam nechodil. Byl si někde poblíž Jordánu a tam křtil, tam volal k pokání, obrácení. Takže, kdo chtěl, ten za Janem přišel. Jan začal při té příležitosti mluvit o Ježíši. A také na něj ukázal. Když šel Ježíš kolem, řekl jen: **Hle, beránek Boží.** A učedníci se vydali za ním. Jak jednoduché, ale právě si u toho také můžeme uvědomit, že Ježíš zde neudělal nic. Jen šel kolem. Pozornost mu tedy zařídil Jan Křtitel. Z toho Ježíš musel vyjít. A tak si možná povzdechne, že by se nám určitě také lépe získávali učedníci, kdyby napřed někdo řekl, že tam jsou ti, za kterými je třeba jít a hledat cestu života. Hodil by se někdo, kdo by udělal reklamu.

Nad stojí za to, se na chvíli zamyslet. Skutečně přicházíme až tak do neznámého světa, až tak anonymně? Myslím, že ne. Podobně jako v tom dnešním příběhu, i u nás přeci máme pozici, kdy se o nás ví. Nedávno jsme slavili vánoční svátky, za čas budou velikonoce, možná také nějaké další příležitosti. Jsou to chvíle, kdy je přeci vidět, že jsou zde učedníci Ježíšovi, je zde církev, je zde místo, kde je možné Boha najít. Když ovšem čteme pozorně tento příběh, vidíme, že důležité nebylo jen to, že Jan mluví o Ježíši a ukazuje k němu. Důležité bylo, že Ježíš šel

okolo. Podobně jako v době Ježíšově, i dnes je mnoho lidí, kteří hledají něco jiného, než co jim doposud nabízel tento svět. Hledají cestu spásy a pokoje. A slyší to svědectví, že zde je někdo, kdo jim cestu ukáže. Ale tady nastává trochu zádrhel, přichází otázka. Jaksi se stává, že není nikdo konkrétní, kdo by to svědectví naplnil. Je hezké, když je možné ukázat, že tady je kostel, tam, může hledat Boží pokoj. Ale je k tomu potřeba, aby ten kostel nebyl zavřený, aby zde byl někdo konkrétní, za kým je možné jít.

První důležitou věcí je tedy účast v tomto světě, být tam, kde je Bůh hledán. Ježíš tam nejspíš neprocházel s konkrétním plánem, že tyto dva Janovy učedníky převezme do své péče. Prostě tam jen byl. I my tak prostě můžeme jen být, procházet, pohybovat se v tomto světě s tím, že se ví, o koho jde. Nemáme tajnou identitu, ale je zřejmé, že jsme křesťané. Třeba někdy na to někoho hledajícího někdo, kdo nás zná upozorní. Ta možnost tu stále je.

Druhým zajímavým bodem je samotné setkání Ježíše a těch učedníků. Nyní už není třeba řešit, jak se u něho ocitli. Prostě přišli. A na dotaz, co chtějí, odpovídají tak docela zvláště. Chtějí vědět, kde bydlí. Tato otázka asi nemá moc společného se zvěstí spásy. Ježíš přeci nepotřebuje vysvětlovat, kde bydlí. Důležitější je vysvětlit, že se musejí obrátit, činit pokání a potom uvěřit v Božího Syna, nechat se pokřtít a tak dál a tak dál. To člověk potřebuje znát. A nebo, že by tomu přeci jen bylo trochu jinak? Otázka po místě bydliště nedává zpočátku smysl. Ovšem později se ukáže, že je docela důležitá. Ne proto, aby věděli učedníci, kam mohou příště přijít. To určitě ne. Ale Ježíši tato otázka dala možnost nějak navázat, dala možnost pozvat ty učedníky k něčemu dalšímu. A to je to důležité. Odpověď na různé otázky vypovídá o tom, jak tazatele vnímáme. Dáme mu najevo, že je hloupý a ptá se naprosto nevhodně, nebo mu ukážeme, že o jeho otázky stojíme, protože stojíme o něj samotného? Děti se třeba pořád na něco vyptávají. A často jsou to zbytečnosti, blbosti. Ale to je pohled nás dospělých. Ono jim kolikrát ani nejde o to najít odpověď, jako spíš navázat kontakt, upoutat pozornost. Ostatně, nenapadá mne moc, co jiného by učedníci mohli Ježíšovi položit za otázku? Když chcete poznat něčí svět a nic o něm nevíte, ptáte se často asi docela hloupě, nebo kladete otázku, která je taková obecná. Proto bychom měli dávat pozor, jak odpovíme na otázky druhých, kteří hledají Boží tvář, ale nevědí jak začít. Není důležité, nač se ten člověk ptá, ale důležité je, kam povede naše odpověď.

Ježíšova reakce na tuto otázku je také příkladná. Pojdte a uvidíte. Nejmenuje adresu, nepopisuje cestu. Zve rovnou dál, zve ke zkušenosti, dává možnost tu zkušenost získat. Tato věc mi přijde docela důležitá. Samozřejmě, že Ježíš toho také docela dost napovídá. Slovo má svůj význam, má svou váhu. Ale také má své místo a svůj čas. Slovo přichází do určité situace. U Ježíše se slovo stává tělem. Tedy není jen teorií, není něčím, co tak prolítne prostorem, ale má svou konkrétní podobu. Člověk to slovo může vidět, cítit, zažít jeho dotek. A to je právě ta důležitá věc našeho zvěstování. Nejde o to zahrnout druhého člověka spoustou slov, ač krásných a důležitých. Jde o tu možnost dát zakusit, že slovo se stává tělem, je něčím, co je

skutečné, co nějak dál člověkem hýbe. Když to převedu do našeho svědectví, naší služby, znamená to nejen říct, kdo je to Ježíš, ale tak nějak to tomu druhému dát možnost zakusit na vlastní kůži. Tedy dát mu šanci, vidět to na nás. Ne tedy v tom, že řekneme, hele, tak já ti teď na sobě ukážu. Prostě tím, jak jednáme, co říkáme, jak ho vnímáme. On to v tuto dobu nemusí ten člověk vůbec poznat a nespíš to ani nepozná. Vemte si ty učedníky Ježíšovy. Oni šli za Ježíšem, protože je to Beránek Boží. Jak se to v tu chvíli projevilo? Přijel je, byl s nimi, povídal si. Ti učedníci cítili, že jsou s někým, kdo se k nim chová přátelsky, kdo je neodmítá, ale dává si s nimi určitou práci, věnuje jim čas. A teď je zde otázka, jak si asi představili Beránka Božího? Mohl to být mučedník, král? Teologicky si ho umíme vykreslit. Je to přeci ten, kdo je obětován za naše hříchy. Je to ten, který na sebe bere Boží hněv, aby se stal smírcem. Jenže ten Beránek v sobě ukazuje Boží lásku, Boží trpělivost s člověkem, milost nad jeho životem. A to můžeme vidět třeba tehdy, když Ježíš obětuje svůj čas, dává učedníkům poznávat, že jejich zájem ho neobtěžuje, ale těší.

Pojďte a uvidíte – to je výzva nejen pro nás, abychom šli a viděli, jak úžasný je náš Bůh. To je také příklad pro nás, abychom ty, kdo hledají, pozvali blíž do vztahu s Kristem. Tedy jsme vedeni k tomu, abychom o Bohu nejen mluvili, ale dávali ostatním možnost nahlédnout, co pro nás osobně znamená, že s Bohem žijeme, že ho následujeme. Náš život s Bohem přeci nemůžeme nechávat někde v ústraní, ale projevuje se na našem jednání, na vztazích nejen k našim blízkým, ale také k našemu okolí. Pro někoho, kdo hledá v Bohu svůj domov, ale o něm ani o církvi nic neví, je právě tento náš přístup docela důležitý. Jde o poznání, že Bůh není anonymní síla stojící mimo tento svět, ale je to někdo, kdo mění život člověka a je právě v tomto životě k nalezení.

Ježíš s učedníky strávil celý den a hodně si toho tedy také řekli. Pro jednoho z nich, Ondřeje, to znamenalo, že našel Mesiáše – zaslíbeného Spasitele. Jeho další jednání je velmi důležité. Jde to říct svému bratrovi a toho přivede k Ježíši. Něco poznal, jde to pak sdělit dál. Nenechává si tuto zvěst pro sebe. A přitom nejde někam daleko. Ihned vyhledá svého bratra, tedy toho, kdo je mu nejbliž. Možná je to pro nás trochu nezvyklé. Ale přitom je to vlastně takové přirozené. Komu jinému máme být těmi nejpřirozenějšími svědky, když ne těm, které máme kolem sebe, se kterými jsme v kontaktu, se kterými se denně vídáme?

Na tomto příběhu povolání prvních učedníků smíme vidět, že to zase není tak těžká věc. Jistě, doby je jiná, za ta léta se mnohé změnilo. Ale ten základ stále zůstává stejný. Je to otevřenost k těm, kdo hledají, je to příležitost nechat ty druhé, aby našli Ježíše v našem životě. K tomu nepotřebujeme žádné zvláštní metody, školení či velké strategie. Stačí jen dát Bohu to první místo a nechat ho v životě působit.

Když tedy v tomto světě jsme zataženi do zápasu o člověka, když zápasíme o to, aby lidé patřili Bohu, nepostupujme tak, jako bychom chtěli, aby patřili nám. Nechme se i tímto příběhem povzbudit k tomu, že ono stačí skutečně málo. Stačí obětovat sám ze sebe. Dát svůj zájem, dát svůj čas a dát také prostor, aby skrze nás jednala Boží láska.

Pane Ježíši, smíme v tobě poznávat Boží lásku, smíme vidět, že Bohu na nás záleží, má pro nás slabost. Prosíme dej nám, ať také my se takto otvíráme druhým, aby mohli mohli skrze nás poznat tebe a najít cestu tvého života.

Amen.

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }